

ПЕРЕДМОВА

Ця книжка — спроба скласти до купи цілісну картинку того, як відомий у 70-х рок-гурт «Дейзі Джонс і The Six» піднявся на пік слави, а також того, що призвело до його раптового розпаду просто під час гастролей — одразу після концерту в Чикаго 12 липня 1979 року.

У мене пішло вісім років на те, щоб особисто поспілкуватися з учасниками гурту, їхніми рідними й друзями, а ще колегами за індустрією, з якими гурт свого часу взаємодіяв. Викладена далі історія — це по крихті зібрані й у хронологічному порядку складені уривки інтерв'ю, стенограм, листів та імейлів, текстів пісень. (Тексти всіх композицій з альбому «Зірниця» наведено наприкінці книжки.)

Звісно, мені хотілося всебічно й об'єктивно висвітлити цю історію, проте місія виявилася нездійсненною. Деяких співрозмовників не вдалося знайти. Дехто не дуже охоче погоджувався на діалог. Дехто, на жаль, уже пішов із життя.

Ця книжка — перший і єдиний випадок, коли колишні учасники «Дейзі Джонс і The Six» коментують історію гурту вже після його розпаду. Втім, слід зазначити, що іноді суб'єктивні описи однієї й тієї самої події дуже різняться.

Як це часто буває, істина — десь посередині. І нікому вона не потрібна.

Дейзі Джонс народилася 1951 року й виросла на Голлівудських пагорбах Лос-Анджелеса, штат Каліфорнія. Донька відомого британського художника Френка Джонса й французької моделі Жанни Лефевр, Дейзі розпочала свій шлях до слави в середині 60-х, ще підліткою, на Сансет-стріп.

Елейн Чанг (біографка, авторка «Дейзі Джонс: дика квітка»): Чарівність Дейзі Джонс у тому, що вона зачарувувала задовго до того, як, власне, стала тією Дейзі Джонс, яку знає весь світ.

Ви тільки уявіть: у серці Лос-Анджелеса живе собі заможна біла дівчинка. Ще змалечку ясно: красуня. У неї величезні сині очі — так-так, саме сині, не блакитні. Сині, як сапфіри. Хочете прикол? У вісімдесятих одна офтальмологічна компанія навіть випускала кольорові лінзи унікального відтінку, який називався «Дейзі Блу». А ще в дівчинки густе, хвилясте, напрочуд пишне мідно-руде волосся. І високі виразні вилиці, такі гострі, що, здається, можна порізатися. І неймовірний голос, над яким вона ніколи не працювала — за все життя не взяла жодного уроку вокалу. Вона народилася, маючи буквально все. Грошей — неміряно. Мистецька тусівка, наркотики, клуби — будь ласка. Вона живе в достатку. У неї є все, чого тільки можна забажати.

От тільки в неї нікого нема. Нема братів-сестер, нема інших родичів, окрім батьків. А батьки живуть у власному окремому світі й абсолютно байдужі до існування

доньки. Водночас ніколи не відмовляють друзям-митцям, які просять, щоб мала їм попозувала. Ось чому є так багато картин і фотографій Дейзі в дитинстві: усі, хто приходив до подружжя Джонс-Лефевр додому й бачив їхню красуню-донечку, неодмінно хотів закарбувати її на папері чи плівці. Цікаво, що сам Френк Джонс не написав жодного портрета Дейзі. Надто був заклопотаний чоловічими портретами в стилі ню, щоб звертати увагу на рідну доньку. Назагал у Дейзі було дуже самотнє дитинство.

Хоча вона була напрочуд дружньою, компанійською дитиною. До прикладу, надміру часто просилася на стрижку — дуже вже любила свою перукарку; ходила по сусідах і пропонувала вигуляти їхніх собак; якимось навіть намагалася спекти торта на іменини листоноші. Вона відчайдушно прагнула спілкування, прагнула взаємної прихильності. Але по-справжньому Дейзі ніхто не цікавився, зокрема й батьки. Це її скалічило. Проте саме завдяки цьому, подорослішавши, Дейзі Джонс стала іконою для цілого покоління.

Ми ж любимо вродливих людей зі скаліченою психікою. І Дейзі Джонс — перша, хто спадає на думку, коли чуєш в одному реченні «скалічена душа» й «класична врода».

Цілком логічно, що свій шлях Дейзі розпочала на Сансет-стріп — у кублі гламуру й розпусти.

Дейзі Джонс (співачка, «Дейзі Джонс і The Six»): До Сансет-стріп — зовсім близьенько. Мені тоді було десь чотирнадцять. Сидіти вдома без діла остогидло. Я здогадувалася, що мене, неповнолітню, у жоден бар або клуб не впустять, але все одно вирішила спробувати.

Пам'ятаю, як уперше стрельнула цигарку в техніка «The Byrds». Швидко зрозуміла: якщо не носиш ліфчика, тебе сприймають за старшу. Іноді я ще й бандану надівала — як усі кльові дівки. Хотіла вписатися в зграйку групи, які тусувалися на тротуарі, — дівчата з косячками, фляжками й іншою атрибутикою.

Отож якось увечері біля входу у «Віскі е Гоу Гоу» я стрельнула цигарку в техніка — уперше в житті, але вдаючи, що робила так тисячу разів. Затягнулася й, заледве стримуючи кашель, почала з ним фліртувати. Зараз мені навіть згадувати про це соромно — уявляю, який жалюгідний усе це мало вигляд.

Аж ось до нас підходить інший хлопець і каже тому техніку:

— Ходім, треба підключити апарат.

А технік повертається до мене й питає:

— Ти йдеш?

Отак я вперше переступила поріг «Віскі».

Додому я тоді повернулася о третій чи четвертій ранку. Я ще ніколи так не гуляла. Але несподівано відчула себе живою. Побула частиною чогось. Розігналася з нуля до сотки. Пиля й курила все, що мені пропонували.

П'яна й обдовбана до чортиків, я повернулася до себе й у чім була завалилася в ліжко. Батьки навіть не помітили, що я пів ночі десь валандалась.

Відіспалася — і на завтра ввечері знов пішла гуляти. Знову до ранку.

Зрештою я познайомилася з усіма викидайлами на Сансет-стріп, і відтоді мене впускали куди завгодно. «Віскі», «Лондон Фог», «Райот Гауз». Ніхто не допитувався, скільки мені років.

Грег Мак-Гіннес (колишній адміністратор готелю «Континенталь Гаятт Гауз»): О господи, не знаю, скільки Дейзі протинялася під «Гаятт Гауз», перш ніж я її помітив. Але добре пам'ятаю, як уперше її побачив: я саме говорив по телефону, аж ось заходить вона — збіса високе й збіса худюче дівча, і той її чубчик. А ще величезні сині очі, кажу вам, я таких більше ні в кого не стрічав. І усмішка. Широка осяйна усмішка. Дейзі ввійшла попід руку з якимось молодиком, не пригадаю вже з ким.

Тоді по Сансет-стріп багато дівчат тинялося, усі дуже юні, але кожна намагалася видаватися старшою. Проте Дейзі... Вона просто була собою. Нікого із себе не корчила. Просто Дейзі.

Відтоді я її частенько бачив у готелі. Нічим не обтяжена — принаймні такою я її пам'ятаю, — вона завжди сміялася. А я з-за рецепції немов спостерігав, як оленятко Бембі вчиться ходити. Дейзі здавалася такою наївною і такою вразливою... Проте вже тоді в ній щось було.

Правду кажучи, я за неї переживав. Артисти тоді нерідко задивлялися на... зовсім юних дівчат. Тридцятиз-гаком-річні рок-зірки спали з підлітками. Я не кажу, що це нормально — але факт є факт, так тоді велося. Наприклад, скільки було Лорі Меттікс, коли вона зустрічалася з Джиммі Пейджем? Чотирнадцять? А Іггі Поп і Сейбл Старр? І він ще й пісню про це написав, вихвалявся!

А коли на горизонті з'являлася Дейзі, на неї теж усі задивлялися. Серйозно, усі: вокалісти, гітаристи, техніки. А я щоразу себе запевняв, що з нею все буде гаразд. Наглядав за нею як міг. Вона мені дуже подобалася. Вона була цікавішою за всіх довкола.